

A Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság dr. Várhelyi Tamás ügyvéd (8000 Székesfehérvár, Zichy liget 9. fszt. 6.) által képviselt [REDACTED] felperesnek, - [REDACTED] által képviselt KDB Bank Európa Zrt. (1054 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 42-46.) alperes ellen végrehajtás megszüntetése iránt indított perében a Székesfehérvári Járásbíróság 5.P.21.490/2016/12. számú ítélete ellen felperes által 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

az elsőfokú ítéletet **megváltoztatja**, és Sebestyén László önálló bírósági végrehajtó előtt 207.V.1114/2014. szám alatt folyamatban lévő végrehajtási eljárást megszünteti.

Felperes perköltségben marasztalását mellőzi,

egyben kötelezi alperest fizessen meg felperesnek 15 napon belül 750.000,- (hét százötvenezer) Ft első- és másodfokú perköltséget,

míg az államnak – az adóhivatal felhívására – 946.400,- (kilencszáznegyvenhatezer-négyszáz) Ft kereseti, és 1.262.000,- (egymillió-kettő száz-hatvankettő ezer) Ft fellebbezési illetéket;

továbbá 15 napon belül Sebestyén László önálló bírósági végrehajtónak 835.609,- (nyolcszázharmincöt ezer-hatszázkilenc) Ft végrehajtási költséget.

Ezen ítélettel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú ítélet a felperes végrehajtás megszüntetésére irányuló keresetét – valamennyi, a felperes által felhozott érvénytelenségi okot alaptalannak találva - elutasította, s kötelezte az alperes perköltségének megfizetésére, megállapítva, hogy a felperes teljes személyes költségmentessége folytán a kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést – fenntartva az elsőfokú eljárás során előterjesztett érvelését – az ítélet megváltoztatása, kereset szerint a végrehajtás megszüntetése érdekében. Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy maga az alperes is elismerte, a kölcsönszerződés VII.1. pontjában rögzítették a felek, hogy a kölcsönszerződés csak a mellékleteivel és az üzletszabályzattal együtt érvényes és képez egy kölcsönszerződést.

Az 1/2016. PJE határozat a kölcsönszerződés tárgyának és törlesztőrészleteinek a meghatározásával kapcsolatos elvi kérdésekről rendelkezik a Hpt. 213. § (1) bekezdés a.) és e.) pontja tekintetében határoz meg értelmezési szempontokat, nem pedig a közjegyzői okiratra

Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság
I.Pf.420/2016/8. szám

vonatkozóan. Márpedig jelen perben a magánjogi kölcsönszerződés érvényessége vagy érvénytelensége mellett az is vizsgálendő kérdés, hogy egyébként ennek a végrehajtási záradékolása a jogszabályoknak megfelelően történt-e, vagy sem. Álláspontja szerint ugyanis a Pp. 369. § a.) pontja nem csupán a követelés anyagi jogi értelemben vett érvényes létrejöttére vagy hiányára vonatkoztatott végrehajtás megszüntetési okot tartalmaz, hanem abban a körben is alkalmazandó, hogy a követelés közvetlenül végrehajtható módon, azaz a záradékolás alaki eljárási feltételének a megtartásával jött-e létre, történt-e meg. Amennyiben a végrehajtási záradékkal való ellátás nem felel meg a Vht. 23/C. § rendelkezéseinek, úgy a végrehajtási perben a végrehajtási eljárást meg kell szüntetni.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének abban a körben, hogy miért látta záradékolhatónak a közjegyzői okiratba foglalt szerződést annak ellenére, hogy az nem tartalmazta sem a kölcsön összegét, sem a törlesztőrészletek összegét, hiszen azok megállapításához a szerződés rendelkezéséből eredően az Általános Szerződési Feltételekre is szükség volt, márpedig ezeket közokiratba nem foglalták, erre tekintettel nincsen olyan szerződéses tartalom a szerződés lényeges alkatrészeit illetően, amelyeket teljes egészükben közokiratba foglaltak volna, így nem teljesül a Vht. 23/C. § (1) bekezdés c.) pontjában a záradékolás kapcsán megkövetelt feltétel.

Fenntartotta azt az álláspontját, hogy miután a kölcsön törlesztő részlete nem lett meghatározva, ebből eredően a teljes hiteldíjmutató számítása sem történhetett meg, az nem valós, hiszen ahhoz a törlesztő részleteket, valamint az árfolyamokat ismerni kellene, amely utóbbiak magát a törlesztőrészlet kiszámítását is befolyásolják.

Változatlanul arra hivatkozott, hogy tisztességtelen a szerződésnek az a kikötése, hogy az adós felperes fennálló tartozása kapcsán a hitelező ügyleti könyvei irányadóak, ezáltal a hitelező alperes a közokiratba foglalt felmondásban egyoldalúan közölt és az alperes által a kötelezettségvállaló nyilatkozatban elismert tartozásra nézve kérhette a végrehajtási záradék kiállítását. Ugyan maga is hivatkozott arra, hogy a záradékkal ellátott okiratnak kell tartalmaznia a kötelezettség mennyiségét, összegét, de vitatta azt, hogy a záradékoláskor a közjegyzőnek csupán azt kellene vizsgálnia, hogy a végrehajtás elrendelése során a végrehajtandó összeg tekintetében az eredeti kötelezettség vállalásban szereplő összeg ne haladja meg a végrehajtási záradékban a felperes által egyoldalúan megjelölt összeget.

Változatlanul állította azt is, hogy a közokiratba foglalt egyoldalú kötelezettség vállaló nyilatkozat, az alperesi nyilvántartások elfogadása a fogyasztó terhére a bizonyítási terhet megfordítja. Ezen tisztességtelen szerződési feltételek kiesésével a záradékolás nem ejthető meg, ezért a végrehajtási eljárást meg kell szüntetni. Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta azon álláspontját, hogy a végrehajtási záradékban feltüntetett svájci frank devizaérték milyen alapon meghatározható, miután az eredeti kötelezettség vállaló nyilatkozatban a tartozás összegét forintban határozták meg.

Alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybehagyására irányult. Az elsőfokú eljárásban felhozott védekezését fenntartva hangsúlyozta, hogy a közjegyzői okirat záradékolásánál kizárólag azt kell vizsgálni, hogy a közjegyzői okirat alakilag és tartalmilag megfelel-e a végrehajtás általános és különös feltételeinek. A kölcsönszerződés ugyan nem tartalmazhatta a tartozás deviza összegét, de a közokiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat is

Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság
I.Pf.420/2016/8. szám

tartalmazta a felperes hátralékos és fennálló nem hátralékos tartozásának összegét. A felmondással szemben pedig nincsen olyan követelmény, hogy a fennálló tartozásra nézve határozott összeget kellene tartalmaznia, így a záradékolás során az ügyleti okirat kereteit kell figyelembe venni, a felmondásban foglalt összeg közömbös. A felső határ az okirat szerinti követelés, nem pedig a felmondás szerinti összeg, ezért a jelen perben a végrehajtási záradékkal ellátott közjegyzői okirat alakilag és tartalmilag is megfelel a jogszabályi előírásoknak.

A fellebbezés megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást a döntéshez szükséges mértékben feltárta, azonban a feltárt tényeket részben helytelenül értékelte, így az azokból levont jogi következtetése téves.

Helyes álláspontot foglalt el az elsőfokú bíróság akkor, amikor megállapította, hogy a felek kölcsönszerződése a kölcsön tárgyát kellően pontosan meghatározva tartalmazza.

Ahogy az 1/2016. számú PJE határozat a devizaalapú fogyasztási és lakossági kölcsönszerződések tárgyának meghatározásával kapcsolatos elvi kérdésekről maga is rendelkezik a kölcsön összegének meghatározása történhet úgynevezett kettős konverzióval is, azaz a felek megállapodhatnak abban, hogy a kölcsön tárgya, a kölcsön összege valamely forintértéknek megfelelő, pontosan meghatározott árfolyam és időpont mellett kiszámítandó devizaérték.

Ebben az esetben a kölcsön összegének meghatározása a forintösszeg kirovásával megtörténik, majd pedig az időpont bekövetkeztével a kölcsön összege az annak nominálisan megfelelő devizaértékben fog rögzülni, a továbbiakban az adósnak az így rögzült deviza tőkeösszegnek megfelelően kell nyújtania a teljesítéseket.

A kölcsönösszeg ezáltal már szerződéskötés időpontjában határozott, hiszen a feltételek vagy az időpont bekövetkeztétől függetlenül a kölcsön összege mindig ugyanazon értékű (paritású), mint amit forintösszegben kijelöltek, legfeljebb annak nominális deviza ellenértéke lesz eltérő, alacsonyabb vagy magasabb.

Márpedig a felek a kölcsönszerződésben a 6.158.170,- Ft értékben, mint a kirovás alapján világosan megállapodtak, erről rendelkeztek, továbbá meghatározták a deviza átszámolás időpontjaként a folyósítás napját, valamint a folyósítási árfolyamot is, mint irányadó mértéket.

Az egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat azonos módon tartalmazza a kölcsönösszeg meghatározottságát. Ugyan a felek a szerződésük VII. pontjában felhívták a hitelező Üzletszabályzatát, mint a kölcsönszerződés elválaszthatatlan részét képező rendelkezéseket tartalmazó iratot, amely a folyósítási árfolyam fogalmát is tartalmazza, és bár ennek közokiratba foglalására nem került sor, azt a felperes ugyan nem írta alá, de az 1/2016. PJE határozat I b.) pontja értelmében ettől függetlenül a szerződéses jogviszony részét képezik.

Így a záradék kibocsátásakor a közjegyzőnek elegendő azt vizsgálnia, hogy a folyósítás időpontjában mekkora volt a bank által alkalmazott, a szerződés részévé vált Üzletszabály szerint meghatározott folyósítási árfolyam, az ezáltal átszámított tőkeösszeghez mérten pedig mekkora a felperes által záradékolni kért követelés, azaz a szerződésben meghatározott kölcsönösszeghez

Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság
I.Pf.420/2016/8. szám

mérten a megjelölt tartozás megfeleltethető-e.

Utal továbbá a törvényszék arra, hogy a Vht. 23/C §-ban foglalt záradékoláshoz szükséges feltételek közül a (2) bekezdésben írtakat a bírói gyakorlat kiterjesztően értelmezve, azt nem csupán a teljesítési határidőre, és kikötött szerződési teljesítési feltételre vonatkoztatta, hanem ide vonta azt az esetkört is, amikor a teljesítés esedékessé válására nem szerződésszerű okokból, hanem éppen a szerződésszegés eredményeként bekövetkező felmondás, vagy elállás miatt kerül sor.

A jogszabályhely szűk értelemben vett tartalma mellett az időpont elteltének igazolása – ami általában különös bizonyítást nem követel meg – a feltétel bekövetkeztének bizonyítása mellett a szolgáltatást abban a mértékben és összegben kell nyújtani, mint amit a közjegyzői okiratba szerződésben kikötöttek.

Ehhez képest felmondás, elállás esetén a fennálló tartozás összegét illetően a szerződéses szolgáltatás meghatározás általában nem ad biztos támpontot, az a részteljesítés folytán lehet kevesebb, avagy a szerződésben kikötött járulékokkal együtt számolva legfeljebb a szerződési tartalommal azonos.

Ebben az esetben a bírói gyakorlat annak bizonyítását követeli csupán meg, hogy a felmondás, elállás, mint a fennálló teljes tartozás iránti követelés megnyíltának alapja igazolva legyen.

Semmi nem indokolja ugyanakkor azt, hogy az ilyen idő-, vagy feltételtűzés hiányában nem teljesítő adós nagyobb védelemben részesüljön ahhoz képest, mint aki a kitűzött, vagy a feltétel beálltával bekövetkező határnapot mulasztja el.

Ebben az esetben azonban a záradékolás feltételeinek vizsgálata nem irányul másra, mint arra, hogy a felmondásban közölt összeg nem haladhatja meg a záradékolt okiratban meghatározott tőkeösszeget, a kamatfizetés kezdő időpontja nem lehet korábbi, mint egyébként a szerződésben kikötött ügyleti kamatfizetés kezdő időpontja, vagy esetleg a késedelembe esés, illetve a felmondás időpontja, az érvényesített kamatmérték, vagy egyéb költségek pedig a szerződésben kikötöttekkel kell hogy megegyezzenek.

A Vht. 23/C §-ához fűződő kialakult jogértelmezés szerint tehát a hitelezőnek ugyan a felmondás tényét közokirattal kell igazolnia, mint a követelés esedékessé válásának mintegy feltételét, azonban a felmondáskori tartozás összegét ténytanúsítvánnyal csupán akkor, amennyiben a felek ezt a szerződésükben kikötötték. Ilyen kikötés hiányában a záradék kiállítását megelőző vizsgálat csupán arra szorítkozhat, hogy a kérelemben megjelölt tőkeösszeg, kamat és költségek nem haladják meg a közokiratba foglalt összeget és mértéket.

Nyilvánvalóan helyes a felperes azon érvelése, mely szerint a banki könyvelések – még ha közjegyzői ténytanúsítványt is állítanak ki róluk – csupán az alperes saját tudomáskijelentései, nem bizonyítják a tartozás összegét. Olyan tény, amely alapján – a felperes érvelése mentén haladva – a felmondáskori, záradékoláskori tartozásösszege kétséget kizáróan megállapítható lenne és amelyről közokirat kiállítható lenne az adós ekkor megtett tartozáselismerése lenne. Az azonban teljesen életszerűtlen, hogy az adós a szerződés felmondásakor önként, közjegyző előtt megjelenve ilyen nyilatkozatokat tenne.

A közjegyzői okiratba foglalt követelések privilegizált végrehajthatósága éppen azon alapul,

Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság
I.Pf.420/2016/8. szám

hogy az adós kötelezettség felvállalása közhatalommal felruházott közjegyző előtt lefolytatott alakszerű eljárásban történik, ahol a közjegyzőnek a jogszabályok érvényesülését biztosítania kell és a szükséges tájékoztatást meg kell adnia. Ez alapján alappal feltehető, hogy az akaratnyilatkozatok kijelentésére kellő tájékoztatás után megfontoltan kerül sor. Ezért elegendő, ha a szerződési akaratnyilatkozat, avagy annak elismerésekor a közjegyzői okiratban rögzítéskor kell a követelés összegének pontosan meghatározottnak lennie, márpedig ennek összegszerűsége a közjegyzői okiratban meghatározott.

A felperes jogértelmezése épp a közokiratból eredő igény közvetlen érvényesíthetőséget tenné lehetetlenné a záradékolás megtagadásával, az egész intézmény értelmetlenné válna.

E körben kell utalni arra, hogy az adós számára lehetőség van arra, amennyiben a követelés összegét vitatja ennek a végrehajtási eljárásban való érvényesítésére (Vht. 41.§), ennek eredménytelensége esetén pedig épp a végrehajtás megszüntetési és korlátozási perek jelentenek számukra megfelelő védelmet. Amennyiben ennek alapja kizárólag az összegszerűség, úgy a per hátravetett jellegéből adódóan az adósok az elszámolás során valamennyi olyan védekezést, kifogást és igényt érvényesíthetnek, mint amiket a hitelezővel szemben egy általa indított marasztalási perben felhozhatnak.

Ezért az adósok kellő védelmet élveznek ezen eljárásokban, melynek során tisztázható, a hitelező végrehajtást kérő követelése összegszerűen valóban a záradékoltaknak megfelelően áll-e fenn. Mivel az adósi kötelezettség feltétel bekövetkezésétől (felmondás) függött a közvetlen végrehajtáshoz az is szükséges volt a Vht. 23/C. § (2) bekezdése szerint, hogy a feltétel bekövetkezését közokirat tanúsítsa. Ezen jogszabályhely azonban kizárólag a feltétel bekövetkeztének közokirati tanúsítását írja elő, azaz a végrehajtási eljárás elrendelése szempontjából valóban irreleváns, hogy a felek a kintlévőségek megállapítása szempontjából a hitelező üzleti könyveit tartották irányadónak. Ezen rendelkezés nélkül is kiállítható volt a végrehajtási záradék felperes közokiratba foglalt szerződés alapján.

A törvényszék azonban nem találta alaposnak az első fokú bíróság azon álláspontját, hogy a törlesztőrészlet kellően meghatározott.

A felek szerződésükben a kölcsön futamidejét 300 hónapban, míg az induló kamatlábat 4,2 %-ban határozták meg (1.1. pont). A szerződés a tartozás visszafizetéséről akként rendelkezett, hogy felperes, mint adós a kölcsönt a folyósítást követően az alperes, mint hitelező által rendelkezésre bocsátott táblázatban, a tőkeösszeg meghatározott részleteiben havonta köteles visszafizetni annuitásos alapon (3.1. pont). A törlesztőrészlettel egyidejűleg tartozik megfizetni a kintlévőség után számított kamatot és kezelési költséget. A szerződés 3.6. pontja szerint a törlesztési értesítő tájékoztatja felperest a törlesztőrészlet, kamat és kezelési költség összegéről, valamint az érvényes árfolyamról.

A Hpt. 213. § (1) bekezdés c.) pontja kimondja, semmis az a fogyasztási lakossági kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza a törlesztőrészletek számát, összegét, a törlesztési időpontokat.

Így a perben eldöntendő jogkérdés volt, hogy az adott kölcsönszerződésben a törlesztőrészletek mértéke egyértelműen meghatározott-e vagy sem, mivel annak mértékét a

Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság
I.Pf.420/2016/8. szám

szerződés 3. pontja nem tartalmazza, kizárólag az alperes által a folyósítást követően rendelkezésre bocsátott táblázatra, illetve a havi törlesztési értesítőre utal.

A törlesztőrészlet egyértelmű meghatározottsága esetén a szerződés érvényesen létrejött, ennek hiányában azonban a Hpt. fenti szabálya szerint a szerződés semmissége áll fenn, mely az azon alapuló végrehajtási eljárás megszüntetéséhez vezet.

A törvényszék utal a 6/2013. PJE határozat III/2. a.) pont (5) bekezdésében foglaltakra, mely szerint a kölcsönszerződés érvényesen létrejön, amennyiben a szerződés a törlesztőrészlet összegét kifejezetten, kétséget kizáróan kiszámítható módon meghatározza.

A Kúria 1/2016. PJE határozata értelmében a devizalapú fogyasztási és lakossági kölcsönszerződés abban az esetben is megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés e.) pontja által előírtaknak, ha az írásba foglalt szerződés, ideértve az annak a szerződéskötéskor részévé vált Általános Szerződési Feltételeket is kiszámítható módon tartalmazza a törlesztőrészletek számát, összegét, a törlesztési időpontokat. A törlesztőrészletek összege kiszámíthatónak tekintendő, ha a szerződés rögzíti legalább azokat az adatokat és azt a számítási módot, amelyek alapján a törlesztőrészletek összege az átszámítás szerződésben rögzített későbbi időpontjában, ennek hiányában az egyes törlesztőrészletek esedékességekor pontosan meghatározható.

Erre tekintettel a törvényszéknek azt a jogkérdést kellett értelmezni, hogy mikor minősül az átlagosan tájékozott fogyasztó szempontjából kiszámíthatónak az összecsúszóan meg nem jelölt törlesztőrészlet, a kiszámíthatósággal szemben a világosság és egyértelműség követelményeinek mikor tesz eleget a szerződés rendelkezése.

A törvényszék kiemeli, a fogyasztóvédelem célja, hogy a fogyasztó szerződéskötéskor ismerje és átlássa fizetési kötelezettsége teljesíthetőségét, mérlegelhesse annak felvállalhatóságát, s a pénzintézet által adott tájékoztatás alapján a hitelpiacon lévő ajánlatok közül megalapozottan dönthessen, azaz ismerje a szerződésben foglaltak kockázatát, s annak előnyeit is. Ehhez hozzátartozik, hogy szerződéskötést megelőzően tisztában legyen az általa fizetendő induló törlesztőrészlettel, a kölcsönt terhelő üzleti kamattal, költségekkel.

Ugyan a jelen kölcsönügylet kapcsán még értelmezési mérceként nem vehető figyelembe, azonban ezen fogyasztóvédelmi célkitűzés létét igazolja a fogyasztói hitelszerződésekről szóló 2008/48. EK. irányelv 5. cikk (1) bekezdés f.) és h.) pontja, amely a hatálya alá tartozó időszakra nézve a nemzeti jogalkotók részére előírta, hogy a már szerződéskötést megelőző előzetes tájékoztatásnak is tartalmaznia kell a fogyasztó által teljesítendő fizetések összegét, számát és gyakoriságát, a kamatláb mértékét éppen fenti érdekek figyelembevételével indokolva (Preambulum 19. pont).

Felperes a szerződés 7.3. pontjában elismerte, hogy a kölcsönszerződés elválaszthatatlan részét képező hitelezői üzletszabályzatot és a kondíciós listát átvette. A szerződés 7.2. pontja utal arra, amennyiben a kölcsönszerződés másképp nem rendelkezik, az Üzletszabályzatban meghatározott és használt fogalmak, valamint értelmező rendelkezések irányadók.

A szerződéskötéskor hatályos hitelezési üzletszabályzat (A/2.) tartalmazza törlesztőrészlet fogalmát és annak annuitásos alapú számítási módszerét (képlet), mely szerint „törlesztőrészlet

jelenti a kölcsön tőkeösszegének és a fennálló tőketartozás után felszámított díjak, kamat, kezelési költség, esetleges késedelmes teljesítés következtében felszámításra kerülő késedelmi kamat visszalizetésére meghatározott összegeket, amelynek havi bontású részletei az induló kamatláb alapján annuitásos alapon számolt törlesztések összegével egyeznek meg. A törlesztőrészlet a kamat, kezelési költség és a tőketörlesztés összegéből áll. A tőketörlesztés a kölcsön folyósításakor a futamidő végéig rögzítésre kerül. Annuitásos módszer az alábbi képlet alkalmazását jelenti: $(\text{kamatláb} + \text{kezelési költség}) \cdot \text{kintlévőség} / 1 - (1 / (1 + (\text{kamatláb} + \text{kezelési költség})))$ a hátralévő kamatperiódusok száma hatványozásával. „

A törvényszék értelmezése alapján az átlagosan tájékozott fogyasztótól sem a törlesztőrészlet szövegszerű leírásából, sem a törlesztőrészlet számítási képletének megadásából nem várható el az, hogy a törlesztőrészletet ekként saját maga meghatározza és kiszámolja. Az átlagos fogyasztó nem rendelkezik olyan ismeretekkel és olyan képzettséggel, hogy ezen adatok, ezen tájékoztatás alapján számára egyértelműen és világosan meghatározható legyen a szerződéskötés időpontjában az, hogy a törlesztőrészletet miként, milyen számítás eredményeként kell megállapítani, ezek alapján a várható részletek meghatározását, amely alapján a kötelezettséget felvállalhatná, a szerződéskötéskor az átlagosan tájékozott fogyasztó nem tudja elvégezni.

Ugyanakkor semmi nem akadályozta a fogyasztóval szerződős pénzintézetet abban, hogy ezen képlet alkalmazása mellett professzionális ismeretere tekintettel az első törlesztőrészlet, legalább annak várható mértékét, az akkor rendelkezésre álló adatoknak megfelelően maga határozza meg, fenntartva a jogot arra nézve, hogy a szerződés hatályba lépésének időpontjára az egyébként pontosan közölt részletszámítási képlet alapján azt módosíthassa.

Az 1/2016. Polgári Jogegységi Határozat értelmében a folyósítási értesítő a pénzügyi intézmény fogyasztónak nyújtott tájékoztatásának minősül, amely nem érinti a szerződés létrejöttét vagy érvényességét.

A fenti fogyasztóvédelmi európai irányelvek tükrében a jogegységi határozat ezen rendelkezését a törvényszék akként értelmezte, hogy a szerződés megkötésének időpontjában kell rendelkezésre állnia a fogyasztó számára azoknak az alapvető adatoknak, így a törlesztőrészlet legalább várható összegének, amely alapján a fogyasztó a kötelezettség felvállalásáról megalapozottan dönteni tud, így a számára nem kellően érthető, nem kellően világos részletfizetési szabályok utólagos tartalommal megtöltése, a folyósítási értesítőben utólag megjelölt törlesztőrészlet nem alkalmas arra, hogy a fogyasztó döntési helyzetbe kerüljön.

Erre tekintettel a törvényszék az alperes által ily módon közölt törlesztőrészletet, annak meghatározási módját nem kellően világosnak, nem kellően meghatározottnak tekintette, ebből eredően azt a Hpt. 213. § (1) bekezdés e.) pontjába ütközőnek találta.

Ennek következtében a teljes szerződés érvénytelen, amelynek eredményeként a végrehajtást a Hpt. 369. § a.) pontja alapján meg kellett szüntetni.

A törvényszék az elsőfokú bírósággal szemben egyetértett felperes azon álláspontjával, hogy a törlesztőrészlet meghatározatlansága miatt a szerződésbe foglalt teljes hiteldíj mutató (THM) nem ellenőrizhető, így nem állapítható meg alperes mit helyettesített be a 41/1997. (03.05.) Korm.

Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság
I.Pf.420/2016/8. szám

rendelet 5. mellékletében írt képletbe Ezért a szerződésben rögzített THM valódisága kétséges.

A törvényszék kiemeli, hogy az adott szerződés teljes hiteldíj mutatója csak meghatározott törlesztőrészlettel számítható, ennek hiányában a szerződésben jelzett érték nem ad megfelelő információt az adósnak arra, hogy egy év alatt a tőkén túl mekkora összeget kell visszafizetnie. Így a perbeli kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés b.) pontját is sérti, mely szintén a teljes szerződés érvénytelenségét, semmisségét eredményezi.

A fentiek alapján a kölcsönszerződés teljes semmissége állapítható meg a Hpt. 213. § (1) bekezdés c.) és e.) pontja alapján, ezért a törvényszék az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében megváltoztatta, és a felperessel szembeni végrehajtási eljárást a Pp. 369. § a.) pontja alapján megszüntette.

Felperes fellebbezése eredményre vezetett, így az első- és másodfokú eljárásban pernyertes lett.

Erre tekintettel a törvényszék felperes perköltségbeni marasztalását mellőzte, egyben alperest a Pp. 239. alapján alkalmazandó Pp. 78. §-a alapján kötelezte a felperesi ügyvédi munkadíj, mint perköltség megfizetésére a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pont és (5) bekezdés alapján, melynek mértékét az IM. r. 3. § (6) bekezdése szerint mérlegeléssel állapított meg, az első fok esetében 500.000,- a másodfok esetében 250.000,- Ft összegben. A perköltség mértékének megállapításakor figyelemmel volt az elvégzett ügyvédi tevékenység nagyságára, valamint a per tartamára.

Emellett a bíróság kötelezte a pervesztes alperest a felperes teljes személyes költségmentessége folytán feljegyzett kereseti és fellebbezési illeték állam javára történő megfizetésére.

Székesfehérvár, 2017. március 22.

dr. Ébner Vilmos sk.
a tanács elnöke

Spannerné
dr. Csatári Zsuzsanna sk.
előadó bíró

dr. Kollár Zoltán sk.
bíró

kiadmány hitelűl:

Kollár Zoltán
tisztviselő